

Mejam čuvar na zlomu naših sil
dehtel po slavi nisi ne obresti,
le dvom je kljuval, trle so bolesti,
a Ti, poln jasne vere, si gradil.

Besede materine sladki glas,
da zagrenela so nam gesla tuja,
iz srcá smo Ti srkali njen kras.

Ti bil si nam, kar je valovom struja
in sémenom, da poženo se v klas,
ljubeči pramen, ki od smrti vzbuja.

P E S N I K

JANKO GLASER

Otonu Župančiču.

Sam, prerók,
sredi nas stoji —
kakor stolp visok
radio-postaje:
v molk zastrt drhti,
na vse kraje,
v vse strani
melodije v svet oddaje,
grom, šepet in vrisk in jok —
kakor stolp visok
radio-postaje.

Bogve kómu jih pošilja,
bogve kdo v srce jih svoje
— uglašéno — ulovi.
Tisoč dušam jih pošilja:
vsem — brez cilja;

v nepoznano daljo poje:
v vse strani!...

O, razpni
svojega srca anteno,
trepetaje mrežo njeno
zvoku tajnemu nastavi
tudi ti!

Naj pojoč te spreleti
čudežni, neznani tok
— vrisk in jok —

od njegà poslan v daljavi,
ki — prerók —
melodije svetu daje:
kakor radio-postaje
stolp visok!

S P O K O R N I C A

STANO KOSOVEL

Kakor v prognanstvu tu mrzlo je in temno,
kakor pod zemljo je pusto in žalostno,
žejno tolažbe.

Kakor se vrača brezdomec poln smrtnih ran,
strt od udarcev usode, bolan, bolan
v srcu od dražbe —

leno mrtvilo pesti me in tlači k tlom,
nosi iz varnih pristanov med brodolom
vihre življenja.

Kaj sem jih videla, kaj sem spoznala jih!
Toda ni enemu se ni približal vzdih
tega trpljenja...

O, da bi prišel! Kako sem ga čakala...
V urah samote solze sem pretakala,
vroče molila,

upov oklepala z roko slabotno se,
navduševala za vabo dobrotno se,
ko sem grešila...

Ni ga biló... Ko da svet je vsem čuvstvom tuj,
ko da je veletok isti izvor vseh struj —
bili so hladni...

Jaz pa živela in v dvomih gorela sem,
rasla, cvetela in skrito dehtela sem
veri — breznadni...

Daleč od mene vrvel je hrumeči svet:
vanj sem želela si, kakor čebela v med,
da se napijem

slastnih razkošij — če treba, i da umrem,
sklenem roké in s smehljam oči zaprem,
bedo pokrijem.

Gledala matere, zrla otroke sem,
nežne otroke — o božji sijaj očem! —
in hrepenela

kot hrepeni samo tisti, ki mu zaprt
vhod je v življenje novo, v odrešenja vrt,
in krvavela...

Ah, še živim... In še sanjam... Še čakam nanj,
ki bi povesti me mogel iz rosnih sanj
v živo resnico,

še sem pripravljena streči trpljenju, še —
dokler med tisoči ne razplamti srce
se v plamenico:

Nočem bučeče radosti in ne laži,
sebe darujte mi s čuvstvi resničnimi
osvobojenja —

nočem baržuna in svile in ne zlata,
hočem tišine v dnu morja in vrh neba,
hočem življenja!

C E L J S K A K R O N I K A

DRAMATSKI MOZAIK V TREH DELIH

ANTON NOVAČAN

PRVI DEL.

HERMAN CELJSKI

Osebe vse drame.¹

Herman II. Celjski.

Friderik

Herman Mlajši

Barbara, kraljica ogarska

Veronika Deseniška, žena Friderikova.

Blažena, žena Hermana Mlajšega.

Eneja Silvij Piccolomini, kaplan na celjskem dvoru.

Pater Melhijor, gvardijan samostana malih bratov.

Aron Salobir.

Jošt Soteški, poveljnik celjske straže in zaupnik starega
Hermana.

Vitez Herič, njegov pomočnik.

Poslanik kralja Tvrtka.

Prvi, drugi, tretji žid. Aronovi tovariši.

Prvi, drugi, tretji dvorjan.

Prvi, drugi tlačan.

Jetničarka.

Nemi hlapec.

Dva paža.

Glasnik iz Budima.

Privid grbavega dečka, sina Hermana II.

Privid Hermana Mlajšega.

Zbor bičarjev.

Dvor. Tlačani. Hlapci. Straže — Bošnjaki. Slavnostni
gostje. Kôlo. Razno ljudstvo. Sluge.

¹ Glej Lj. Zvon, 1925, str. 1. in 392.; Lj. Zvon, 1927, str. 385., ter 1. številko letošnjega letnika.